

N:o 39.

Af Herr **W. Farup:** *Angående tillägg till 12 § bevillningsförordningen.*

Det torde finnas förklarligt och helt naturligt, att då stora delar af riket blifva i hög grad lidande under en orättvis lagstiftning — som, om ock antagas må, att den ingalunda afsett ett partiskt gynnande af särskilda samhällsklasser eller orter, likväl i sin tillämpning framkallat ett högst beklagligt missförhållande till fördel för några få personer och orter på andra orters och landsdelars bekostnad — så måste missnöjet och oron med afseende å en så beskaffad lagstiftning allt jemt ökas, helst då äfven samhället i sin helhet derigenom blir lidande.

Ett partielt framåtskridande på annans bekostnad vid hjälp af lagar, som icke finna något stöd i rättsmedvetandet, kan icke vara något sundt framåtskridande; och orättvisa angrepp på nästans kassa äro icke mindre känbara och olycksbringande derföre, att lagligheten derå sätter sin stämpel.

Redan under förledet år vågade jag under Riksdagens pröfning genom motion till Andra Kammaren, upptagen under N:o 63, draga en lagstiftningsfråga af beskaffenhet, som här framhållits, då jag gjorde hemställan om ett tillägg till § 12 af nu gällande bevillningsstadga, i syfte att bevillning för inkomst af skogsafverkning å annans mark skulle påföras inom den kommun, der skogen är belägen, utan att det dock för tillfället lyckades mig att vinna Riksdagens bifall.

Öfvertygad om att rättskänsla och moral med ty åtföljande ordning och trefnad bäst beredas inom landet derigenom, att sjelfva lagstiftningen i första rummet finner stöd i rättsmedvetandet, anhåller jag om att få förnya ofvannämnda motion, dervid i hufvudsak återopande de motiv jag i samma motion framhållit.

I öfrigt tillåter jag mig anføra, att för den händelse jag i återopade motionen mindre nöjaktigt skulle hafva ådagalagt de bristfälligheter, hvaraf nu gällande bevillningsförordning lider med afseende å dess tillämplighet, så framgick det under frågans behandling vid förlidet års riksdag, att flere ledamöter af Kammaren t. o. m. hyste den förmening, att min motion afsåg påförandet af bevillning för inkomst af en rörelse, som de trodde förut skulle hafva varit befriad från bevillning.

Den skogsafverkning, som jag med mitt förslag afser, drifves till större delen af kapitalstarka personer eller bolag med styrelse på annan ort, hvilka bolag slagit under sig afverkningsrätten under längre tider till stora skogsmarker, icke sällan uppgående till flera tiotal kvadratmil.

Denna afverkning drifves, åtminstone på många ställen i Norrland, hufvudsakligen med från andra orter indragna arbetare, hvilka under gynnsamma tider erbjudas hög aflöning, så att arbetarne vanligen inflytta med hustru och barn. De få då nedsätta sig i backstugor och skogskojor, för hvilket ändamål gerna något hemman inom kommunen inköpes. I dessa mindre lämpliga bostäder äro de ofta utsatta för sjukdomar, och då afverkningarne ske mycket periodiskt — ibland afstanna de alldeles — och sådana arbetare icke alltid kunna användas vid jordbruket, så utsättas de allt som oftast för nöd och elände och hemfalla till kommunens fattigvård, som derigenom betungas i hög grad; men till denna fattigvård bidrager arbetsgifvaren — skogsafverkaren — icke det ringaste för denna sin rörelse inom orten.

Inom kommuner, der fattigvården förut varit föga känbar, har den ock under senare åren ökats till tusentals kronor årligen. Allmänna välståndet inom orten blir deraf lidande, men å de på andra orter bosatta skogsafverkarnes händer hopa sig millioner på millioner, till hufvudsaklig del hemtade från de kommuner, som härmed afses.

Sådana missförhållanden äro sannerligen icke af beskaffenhet att hos befolkningen framkalla förtroende till vår lagstiftning.

Men det är icke fattigvården ensamt, som betungas genom nu omnämda missförhållanden. Den sålunda indragna befolkningen åtnjuter icke alltid det bästa rykte för sedlighet och redbarhet, men till

motarbetande af alla de olägenheter, som här af uppstå, bidraga icke heller arbetsgifvarne, lika litet som de till följd af den anmärkta bristen i vår lagstiftning äro skyldige att lemna bidrag till bärandet af någon annan, af denna deras rörelse förvållad kommunalbörda.

Slutligen anhåller jag få fästa uppmärksamheten derå, att knappast någon rörelse kan med afseende å den inkomst, som deraf vinnes, med större noggrannhet uppskattas än den inkomst, som vinnes genom skogsafverkningsrätt å annans mark, ity man alltid har objektiva grunder för uppskattningen att tillgå, *da den verkställes på den ort, der afverkningen drifves.*

Till undanrödjande af de formella skäl, på hvilka afslag yrkades å min motion i enahanda syfte vid förra riksdagen, får jag sålunda nu vördsamligen hemställa,

att till § 12 af nu gällande bevillningsförordning måtte fogas ett moment af följande innehåll:

»Innehafvare af rätt till afverkning af skog å annans mark; för inkomst deraf: der skogen är belägen.»

Stockholm den 24 Januari 1855.

Wilh. Farup.

Häruti instämma:

S. M. Olsson,
i Sörnäs.

A. N. Wagenius,
fr. Norra Jemtland.

Nils Nilsson,
fr. Vermland.

P. O. Eriksson,
fr. Jemtland.